

РЕШЕНИЕ

№ 40820

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8023** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба от Л. Н. П. С. С., чрез адвокат Т.- САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2629519 от 18.06.2026г., издадена от мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция ОДМВР С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з подбуква гг от ЗДвП, спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство /МПС/ до решаване въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

В жалбата са изложени оплаквания за нарушение на формата, липса на мотиви и неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че жалбоподателят не е собственик на автомобила, респективно липсва виновно поведение, сочи се несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на въпросната заповед. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. В писмена молба по делото поддържа жалбата и моля същата да бъде уважена.

Ответникът – мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция ОДМВР С., не се явява и представлява по делото, както и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата

оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед № GRAM-2629519 от 18.06.2026г., издадена от мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция ОДМВР С., на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) от ЗДвП на жалбоподателя Л. С. е приложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство- СУМПС. От фактическа страна е обоснована с това, че на по бул. Ц. О. в [населено място], управлява лек автомобил А. с рег [рег.номер на МПС] , собственост на ТД „Сибид Груп“ ЕООД. При извършена проверка е установена служебно прекратена регистрация на МПС на 09.06.2026г., на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

По преписката са приложени данни за получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането.

Заповедта се позовава на съставен на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA 5575153 за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 пр. 1 ЗДвП- управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

По делото са представени и приети като писмени доказателства документите, съдържащи се в административната преписка, в т. ч. заповеди, основаващи компетентността на издалия административен орган.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок от връчването ѝ на 07.01.2026 г. лично на адресата. Депозирана е от активно легитимирано лице, за което индивидуалният административен акт е неблагоприятен и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, се явява основателна.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция ОДМВР С., е надлежно упълномощен, съгласно Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директор на СДВР, С., представена е и Заповед №513з-12413/15.11.2024г. за назначаване на Е. С. на съответната длъжност. Оспореният акт е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактически и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на фактите и обстоятелствата, възприети от административния орган като релевантни в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) във вр. с чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Обжалваната заповед е постановена при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "гг" от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

За нарушението по чл. 140, ал. 1 пр. 1 от ЗДвП се предвижда административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а именно - лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба в размер на 500 лева, които се налагат по отношение на водач, управляващ моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, която разпоредба попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "гг" от ЗДвП.

В случая, по делото не са представени данни за това, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена своевременно, т.е. сключена е нова валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Това обстоятелство е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона. Безспорно е, че принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер и те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

От друга страна, съдът счита за нужно да отбележи, че жалбоподателят не е собственик на

автомобила и за него не е съществувала възможността да разбере за дерегистрацията на автомобила при положение, че администрацията няма задължение да уведоми дори самия собственик. Действително липсата на такава информация само по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката, но този факт има значение при общата преценка на конкретния случай. Обстоятелството, че жалбоподателят не е собственик на процесното МПС води до извод, че за него не съществува възможност да разбере за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, който е управлявал.

При тези данни не може безпротиворечиво да се приеме, че към момента на управлението на автомобила на 18.06.2026 г. жалбоподателят е знаел, че регистрацията на МПС е прекратена.

Обстоятелството, че при извършената проверка административният орган е установил чрез служебна справка прекратяването на регистрацията, не означава само по себе си, че това обстоятелство е било известно или е могло да бъде известно на водача преди проверката. Жалбоподателят не е собственик на автомобила и не разполага с достъп до служебните информационни системи на МВР, чрез които се установява регистрационният статус на превозното средство. В този смисъл не може да се приеме, че единствено от факта на управление на МПС със служебно прекратена регистрация автоматично следва знание на водача за това обстоятелство.

При това положение съдът намира, че не са установени по необходимия начин фактическите предпоставки за законосъобразното прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена и в нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени.

Предвид изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, като издаден в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, което налага неговата отмяна.

С оглед изхода на спора, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя, сторените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива в размер на 5, 11 евро държавна такса и 500 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани и основателни.

С оглед на осъществената процесуална защита, фактическата и правна сложност на делото, както и при съобразяване с нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 505,11 евро, от които 5, 11 евро държавна такса и 500 евро адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 62 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Н. П. С. С., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2629519 от 18.06.2026г., издадена от мл. автоконтрольор към сектор Пътна полиция ОДМВР С..

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Л. Н. П. С. С., ЕГН/ЛНЧ [ЕГН] разноски по делото в размер на 505, 11 евро /петстотин и пет евро и единадесет цента/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: